

© Vijeće Europe/Europski sud za ljudska prava, 2012.

Ovaj prijevod financiran je uz podršku Zaklade za ljudska prava Vijeća Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund) i kao takav ne obvezuje Sud. Za više informacija vidjeti detaljnu napomenu o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Obavještajna bilješka o praksi Suda br. 136

Prosinac 2010.

O'Donoghue i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva - 34848/07

Presuda 14.12.2010. [Četvrti odjel]

Članak 12.

Brak

Zahtjev za odobrenje zaključenja braka imigrantima u crkvi koja nije Engleska
Crkva: *povreda*

Članak 14.

Diskriminacija

Zahtjev za odobrenje zaključenja braka imigrantima u crkvi koja nije Engleska
Crkva: *povreda*

Činjenice – Na temelju članka 19. Zakona o azilu i imigraciji iz 2004. osobe koje podliježu imigracijskoj kontroli i žele zaključiti brak, ali nisu spremne ili u mogućnosti to učiniti u Engleskoj Crkvi moraju zatražiti dozvolu državnog tajnika koja se izdaje u obliku potvrde odobrenja i platiti pristojbu za izdavanje te potvrde. Pristojba za izdavanje odobrenja je paušalna i u to je vrijeme iznosila 295 GBP (oko 330 eura) te nije bila predviđena mogućnost oslobođenja od plaćanja ili smanjenja pristojbe. U prvoj verziji programa - uvedenoj 2005. – da bi zadovoljili uvjete za izdavanje potvrde kojom se odobrava zaključenje braka izvan Engleske Crkve, podnositelji su morali ishoditi boravišnu dozvolu za Veliku Britaniju i Sjevernu Irsku u trajanju od najmanje šest mjeseci s tim da im je u trenutku podnošenja zahtjeva za dodjelu potvrde trebalo ostati najmanje tri mjeseca dozvole boravka. Program je naknadno u dva navrata izmijenjen i to na način da su izdavanje potvrde mogle zatražiti osobe kojima je istekla dozvola za ulazak ili ostanak, a zatim i na one koje uopće nisu imale dozvolu. Prema propisima koji reguliraju drugu i treću verziju programa, od podnositelja koji zahtijevaju izdavanje potvrde moglo se zatražiti da dostave podatke kojima dokazuju istinitost predloženog braka.

Drugi podnositelj zahtjeva, nigerijski državljani, stigao je 2004. u Sjevernu Irsku gdje je upoznao prvu podnositeljicu zahtjeva koju je u svibnju 2006. zaposlio. Par se nije želio vjenčati u Engleskoj Crkvi obzirom da su oboje rimokatoličke vjeroispovijesti, niti je u Sjevernoj Irskoj postojala Engleska Crkva. Oni su, dakle, podnijeli zahtjev za dodjelu potvrde o odobrenju zaključenja braka u drugoj crkvi. Međutim, drugi podnositelj zahtjeva kao tražitelj azila nije ispunjavao uvjete za dobivanje potvrde o odobrenju sve do stupanja na snagu treće verzije programa u lipnju 2007. U srpnju 2007. prvi i drugi podnositelj zahtjeva podnijeli su zahtjev za izdavanje potvrde i zatražili oslobođenje od plaćanja pristojbe obzirom da je prva podnositeljica zahtjeva primala socijalnu pomoć od države, a drugi podnositelj zahtjeva nije imao radnu dozvolu pa tako ni sredstava za život, međutim njihov je zahtjev za dodjelu potvrde odbijen zbog neplaćanja pristojbe. U konačnici, zahtjev za izdavanje potvrde usvojen je u srpnju 2008., nakon što su podnositelji zahtjeva uspjeli prikupiti novac za plaćanje pristojbe od prijatelja.

Pravo – Članak 12.: Iako nije bilo prigovora u tom smislu, uvjet da osobe u imigracijskom sustavu moraju podnijeti zahtjev za dodjelu potvrde o odobrenju kako bi mogle zaključiti brak u Velikoj Britaniji i Sjevernoj Irskoj, izazvao je niz polemika.

Prvo, odluka o izdavanju potvrde o odobrenju nije se temeljila isključivo na istinitosti predloženog braka. Prva verzija programa nije predviđala nikakve provjere u tom smislu, obzirom da je odluka o izdavanju potvrde ovisila isključivo o tome da li je podnositelj zahtjeva imao valjanu boravišnu dozvolu u propisanom trajanju; drugom i trećom verzijom programa predviđeno je da osobe koje ne ispunjavaju uvjet glede duljine boravka ili osobe koje uopće nemaju dozvolu za boravak mogu dokazivati istinitost svog partnerskog odnosa. Nasuprot tome, u svim trima verzijama programa podnositelji zahtjeva koji su imali "dovoljno dug boravak" ispunjavali su uvjete za ishođenje potvrde o odobrenju bez da su morali dokazati istinitost predloženog braka.

Drugo, prva i druga verzija programa sadržavale su prikrivenu zabranu ostvarenja prava na brak za sve osobe koje spadaju u kategoriju stranih državljana koji uopće nisu imali dozvolu boravka za Ujedinjeno Kraljevstvo odnosno čiji boravak nije bio dovoljno dug i to neovisno o tome je li predloženi brak bio istinit. Nije bilo nikakvog opravdanja za nametanje prikrivenih zabrana u ostvarivanju prava na sklapanje braka osobama koja spadaju u tu kategoriju. Čak i da su postojali dokazi (a niti jedan nije podnesen) da su te osobe željele zaključiti brak iz interesa, prikrivena zabrana, bez da se na bilo koji način istraži istinitost predloženih brakova, ograničavala je pravo stupanja u brak do te mjere da se izgubila njegova bit. Postojanje iznimke na temelju suosjećanja nije promijenilo situaciju obzirom da je to u potpunosti ovisilo o nahođenju državnih vlasti.

Treće, utvrđivanjem fiksnog iznosa pristojbe u visini koju si podnositelji zahtjeva nisu mogli priuštiti narušena je bit prava na brak. S obzirom na činjenicu da mnoge osobe u imigracijskom sustavu nemaju dozvolu za rad ili imaju vrlo niska primanja, pristojba od 295 GBP predstavlja previsok iznos kojim je ugroženo pravo na sklapanje braka. Pravo na sklapanje braka ugroženo je čak i nakon uvođenja sustava povrata novca za potrebite podnositelje zahtjeva koji je uveden u srpnju 2010., obzirom da svako uvjetovanje plaćanja pristojbe može djelovati veoma obeshrabrujuće.

Zaključno, u razdoblju od svibnja 2006. kad su podnositelji zahtjeva prvi put iskazali namjeru da se vjenčaju do kad im je u srpnju 2008. izdana potvrda, umanjena je bit prava prvog i drugog podnositelja da zaključe brak, u početku iz razloga što temeljem druge verzije programa drugi podnositelj zahtjeva nije

ispunjavao uvjete za ishođenje potvrde o odobrenju, a kasnije zbog nemogućnosti plaćanja pristojbe.

Zaključak: povreda (jednoglasno).

Članak 14. u svezi s člankom 12.: Prva verzija programa je diskriminirajuća na temelju vjeroispovijesti. Drugi podnositelj zahtjeva bio je u relevantno sličnoj poziciji kao osoba bez boravišne dozvole koja se bila spremna i sposobna vjenčati u Engleskoj Crkvi. Iako je takvoj osobi omogućeno da se nesmetano vjenča, drugi podnositelj zahtjeva nije mogao zaključiti brak (obzirom na svoja vjerska uvjerenja) niti je bio u mogućnosti to učiniti (obzirom da na nije ispunjavao uvjet glede duljine boravka u Sjevernoj Irskoj). Dakle, njemu je u početku bilo zabranjeno uopće zaključiti brak u Ujedinjenom Kraljevstvu, a kasnije, nakon izmjena i dopuna programa, isto mu je bilo dopušteno tek nakon podnošenja zahtjeva za ishođenje potvrde o odobrenju i plaćanja visoke pristojbe. Slijedom iznijetog, postoji jasna razlika u postupanju za koje ne postoji nikakvo objektivno i razumno opravdanje.

Zaključak: povreda (jednoglasno).

Članak 14. u vezi s člankom 9.: Vlada je priznala da su, obzirom da podliježu režimu propisanom za osobe koje se ne žele vjenčati u Crkvi Engleske, prava prvog i drugog podnositelja zahtjeva iz članka 14., u vezi s člankom 9. bila prekršena.

Zaključak: povreda (jednoglasno).

Članak 41.: 8,500 EUR, zajednički, na ime nematerijalne štete, i 295 GBP, zajednički, na ime materijalne štete.

© Vijeće Europe/Europski sud za ljudska prava
Ovaj sažetak, sastavljen od strane Tajništva, ne vezuje Sud.

© Vijeće Europe/Europski sud za ljudska prava, 2012.

Službeni jezici Europskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prijevod je financiran uz podršku Zaklade za ljudska prava Vijeća Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ovaj prijevod ne obvezuje Sud niti je isti odgovoran za njegovu kvalitetu. Prijevod se može preuzeti iz HUDOC baze podataka sudske prakse Europskog suda za ljudska prava (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz bilo koje druge baze podataka s kojom ga je Sud podijelio. Prijevod se može umnožavati u nekomercijalne svrhe pod uvjetom da se navede puni naziv predmeta, zajedno s naznakom autorskih prava i referencom na Zakladu za ljudska prava. Ukoliko se bilo koji dio ovog prijevoda namjerava koristiti u komercijalne svrhe, molimo kontaktirajte publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.